

Gmaj7 320002

- (1) Stál tam na stráni dům, v něm židle a stůl,
 pár kůží a krb, co dřevo z něj voní,
 s jarem, když máj rozdá barvy svý,
 tu sosna krásná nad chajdou se skloní
 a říčka, když stříbrným hávem se přikryje s ránem,
 svý "ahoj" jí dáš a pak je tu den.
 Zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá,
 svět s ním, svět s ním.
- (2) Touláš se po lese, touláš a jenom tak bloumáš
 a koruny stromů tě uvítaj' rosou,
 víš, že času je dost, to znáš,
 a možná potkáš někde dívku bosou.
 Po slůvkách, který se říkaj, po dnech něžných stisků
 vás uvítá chajda -- a zas je tu den.
 Zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá,
 svět s ním, svět s ním.
- (3) Však náhle volání táhlé ti přeruší snění
 a oznámí všem: "Je poslední den,"
 voda zaplaví údolí,
 sosnu, chajdu, pohled zabolí.
 Ta hráz je potřebná všem, však zabíjí den,
 co nosil tě v náručí romantickém.
 Zazní údolím bolest tvá, ta bolest ráno uvítá,
 svět s ním, svět s ním.